

Simplitatea, pentru a vedea calea clar.

Foarte umani, foarte divini (15):
Să știm că suntem priviți de
Dumnezeu și să trăim în
prezent: două atitudini care fac
simplitatea să crească în viața
noastră.

20.02.2026

„Căutați îndeajunsul, căutați ceea ce
este de ajuns! Restul este apăsare, nu
alinare; împovărează, nu ridică”[1]
Așa este: viața creștină ne conduce să
căutăm intimitatea cu Dumnezeu și
să ne desprindem de ceea ce nu ne

duce spre El. Este o călătorie
lăuntrică în care ne străduim, la
fiecare pas, să identificăm și să
alegem „ceea ce este de ajuns”, acel
unic lucru necesar care nu ne va fi
luat (cf. Lc 10,42).

Experiența ne arată însă că această
căutare poate fi complicată. Sunt
perioade în care viața devine un fel
de labirint: momente de confuzie
interioară și de haos exterior, zile în
care avem mintea plină și inima
goală. Se poate întâmpla, de
asemenea, ca, din felul nostru de a fi
sau pentru că trecem prin încercări
dificile, să avem tendința de a
complica lucrurile, analizând
realitatea de nenumărate ori. În
astfel de momente, orice decizie ne
poate paraliza și poate că nu mai
reușim să ne armonizăm cu voința
Domnului. Ne-am dori atunci ca
viața să fie mai simplă și judecățile
noastre mai limpezi. Tânjim după

acea simplitate care luminează
mintea și ușurează sufletul.

Cum putem discerne, în fiecare
situație, voința lui Dumnezeu? Cum
să primim cu seninătate
evenimentele vieții obișnuite? Cum
să ne raportăm la cei din jur fără a-i
judeca sau a răstălmăci intențiile lor?
Se cuvine mai întâi să reflectăm
asupra rădăcinilor tendinței noastre
spre complicitate. De aici vom
descoperi două atitudini care ne pot
ajuta să descurcăm ghemul sufletului
nostru: smerenia și abandonul.

Creatorul vieții și „creatorul” fricii

Orice artist își lasă amprenta în
opera sa. Și Dumnezeu a lăsat în
creație una dintre trăsăturile cele
mai profunde ale ființei Sale:
unitatea. El este Unitate în Treime,
iar armonia și frumusețea
paradisului arată că în creația Sa nu

lipsea nimic și nu era nimic de prisos (cf. Gen 2,1). Lumea și omul au izvorât din Iubire, pentru că numai Iubirea poate crea, iar Iubirea îi ținea uniți.

În fața lui Dumnezeu, Cel al afirmării, al lui „da”, al lui „să fie” (cf. Gen 1,3), se ridică însă glasul ispititorului. Pentru că diavolul nu poate crea, el încearcă, într-un anumit fel, să „de-creeze”, insinuând în om o lectură deformată a realității. Încă de la primul episod cu Adam și Eva, diavolul se joacă cu fricile noastre, ca să ne neliniștească în fața viitorului sau să ne facă să atribuim intenții complicate cuvintelor ori faptelor celorlalți. Astfel, ne transformă treptat în suflete nesigure, calculatoare și neliniștite.

„A spus cu adevărat Dumnezeu să nu mâncați din niciun pom al grădinii?” (Gen 3,1). Vrajmașul caută

să ne fixeze privirea asupra pomului interzis și să ne facă să uităm toate celelalte daruri ale lui Dumnezeu: plantele, animalele, ceilalți oameni, viața în stare de har... Începem atunci să privim lumea cu suspiciune, cu ochi complicați. Satana ne face să credem că ne lipsește ceva, că Dumnezeu nu este sincer, că ne ascunde lucruri. Qoheletul o spune limpede: „Iată singurul lucru pe care l-am aflat: Dumnezeu l-a făcut pe om drept, dar ei caută nenumărate complicații” (Qo 7,29).

Iar complicarea pregătește terenul pentru păcat. Omul nu mai dialoghează și nu mai umblă cu Dumnezeu... și ajunge să se ascundă de El (cf. Gen 3,8), de teamă să nu fie văzut gol, dezarmat — așa cum este, în fond, orice creatură înaintea Creatorului său. Diavolului nu-i este de ajuns să ne facă să cădem: revine imediat cu o nouă sugestie, o nouă

„ne-creare”, care ne îndepărtează și mai mult de Dumnezeu. Când se pierde încrederea dintre Creator și creatură, când vrem să ne ascundem de privirea Lui, intră în lume neliniștea și truda (cf. Gen 3,16-17). Bărbatul și femeia ajung să trăiască cu teamă față de viitor^[2]; inima lor se epuizează și devine un teren fertil pentru tristețe, această mare aliată a vrăjmașului.

Complicarea pe care o aduce păcatul ne face dificil să distingem binele și să luăm decizii care ne conduc la Dumnezeu. Cartea Proverbelor o spune fără ocolișuri: „cel strâmb la inimă nu va găsi binele” (Prov 17,20). Și totuși, tânjim după armonia de odinioară trăită alături de Dumnezeu. Tocmai această amintire, această nostalgie rămasă în suflet, continuă să ne atragă spre Domnul. Liturgia din Vinerea Mare exprimă astfel această dorință: „Dumnezeule atotputernic și veșnic, Tu i-ai creat pe

toți oamenii pentru ca, dorindu-Te neîncetat, să Te caute și, găsindu-Te, să-și afle odihna în Tine”[3].

Smerenia: a ne ști priviți de Dumnezeu

Pentru a ne vedea pe noi înșine și lumea cu ochi simpli, este necesar, mai întâi, să ne aflăm odihna în privirea lui Dumnezeu. A ne ști priviți de El ne dă o mare siguranță: înțelegem că Dumnezeu ne iubește în adevărul nostru și că toate celelalte au o importanță relativă. În afara acestei priviri, simțim nevoia să ne protejăm fragilitatea și ne închidem în noi înșine sau rămânem paralizați de teamă. Cel care se refugiază în această privire de iubire se bucură de seninătatea celor simpli, pentru că nu depinde de circumstanțe care, în fond, îi scapă de sub control.

„Suntem din adevăr — spune Sfântul Ioan — și ne vom liniști inima înaintea lui ” (1 In 3,19).

Ne putem gândi la Simon Petru, un om bun, dar cu o inimă uneori complicată. În iubirea lui față de Domnul se amestecă îndoiala cu hotărârea, ascultarea cu răzvrătirea, curajul cu frica. Momentul său de cea mai mare confuzie are loc în curtea marelui preot, în timpul Pătimirii Domnului (cf. Lc 22,54-62). Îl putem imagina cum, în timp ce Isus este interogat, neliniștea lui crește clipă de clipă: vrea să fie fidel, dar nu înțelege ce se întâmplă; faptele îl copleșesc. I-ar plăcea să se întoarcă la plimbările prin câmpiile Galileii, când glasul Învățătorului răsuna limpede și problemele se rezolvau printr-un gest sau un cuvânt al Domnului. Atunci era ușor să creadă în făgăduințe; viitorul părea luminos și clar.

Acum nu-L mai are pe Domnul ca să-l scoată din apă, iar frica îl cuprinde. Petru cedează presiunii și neagă că-L cunoaște pe Învățător. Evanghelia

relatează că, la scurt timp, privirile lor se întâlnesc: „Iar Domnul, întorcându-Se, l-a privit fix pe Petru. Și Petru și-a amintit de cuvântul Domnului, care îi spusese: «Înainte de a cânta cocoșul astăzi, Mă vei renega de trei ori». Și, ieșind afară, a plâns amar” (Lc 22,61-62).

Privirea lui Isus dezleagă confuzia lui Petru. Când Domnul îl privește, Petru reușește să se vadă în adevărul său, cu ochii lui Dumnezeu. „Privește-mă — se ruga viitorul Benedict al XVI-lea într-o Vinere Mare — așa cum l-ai privit pe Petru după lepădare. Fă ca privirea Ta să pătrundă în sufletele noastre și să ne arate drumul vieții”[4].

A ne vedea așa cum suntem, a ne contempla limpede propria realitate, ne poate face să plângem cu amar, asemenea lui Petru. Dar este singura cale de a atinge un teren solid și de a abandona neliniștea care se naște

din pretenția de a fi ceea ce nu suntem. Avem nevoie să ne privim cu ochii lui Dumnezeu și să putem spune: „Sunt așa cum sunt și așa m-a voit Dumnezeu, pentru ceva mare”.

Sfântul Josemaría rezuma în două cuvinte numeroasele motive pe care le are un creștin pentru a se ruga: „să-L cunoști și să te cunoști”[5]. Într-adevăr, momentele noastre de dialog cu Dumnezeu sunt locul potrivit pentru a dobândi o viziune senină asupra problemelor și asupra noastră înșine, astfel încât ghemul gândurilor noastre să se poată desface prin harul lui Dumnezeu. Ne vor ajuta și îndrumările primite în direcțiunea spirituală sau în mijloacele de formare. A avea încredere într-o persoană care ne cunoaște poate contribui la simplificarea realității și la diminuarea acelei voci interioare care insistă să ne încurce gândurile. De fapt, Sfântul Josemaría sublinia că

scopul formării creștine oferite în Opus Dei este simplitatea: „asceza noastră are simplitatea Evangheliei. Am complica-o dacă am fi complicați, dacă am lăsa inima să se întunece”[6]. De aceea, uneori, un prim pas spre simplitate este pur și simplu să primim cu bunăvoință un sfat și, în prezența lui Dumnezeu, să vedem cum să-l punem în practică.

Abandonul: acum este timpul iubirii

Dificultatea de a ne abandona în Dumnezeu poate avea multe cauze: un anumit complex de inferioritate, o stimă de sine fragilă, dificultatea de a conviețui cu propriile greșeli... Pe de altă parte, ritmul actual al muncii tinde să complice viața și, uneori, chiar și caracterul: faptul că putem face tot mai multe lucruri în fiecare zi multiplică deciziile pe care trebuie să le luăm; prioritățile nu se conturează întotdeauna cu claritate;

competiția socială exercită presiune asupra noastră și introduce ambiții care ajung să apese asupra sufletului... Ne-am dori să trăim o viață simplă, dar realitatea pare prea complicată pentru a ne-o permite.

În fața acestui tablou, Sfântul Josemaría ne invită să ne ocupăm de prezent, care este *kairós*-ul, timpul oportun al sfințeniei noastre. La urma urmei, acum este singurul timp în care putem primi harul lui Dumnezeu: „Poartă-te bine «acum», fără să-ți amintești de «ieri», care a trecut deja, și fără să te preocupe de «mâine», care nu știi dacă va sosi pentru tine”[7].

Într-adevăr, trecutul sau viitorul pot deveni poveri care ne împiedică să discernem limpede voința Domnului. El Însuși ne spune: „Deci nu vă îngrijați pentru ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ea

însăși. Ajunge zilei răutatea ei” (Mt 6,34).

A ne concentra asupra unei sarcini, fără a ne opri excesiv asupra a ceea ce vor gândi ceilalți sau asupra efectelor pe care le va avea în viitorul nostru, ne ajută să ne unificăm voința și să valorificăm mai bine talentele primite. Desigur, este necesar să reflectăm asupra evenimentelor trăite și să planificăm viitorul; însă acest lucru nu trebuie să ne împiedice ca, ținându-ne de mâna lui Dumnezeu, să ne concentrăm pe a iubi aici și acum, pentru că iubirea poate fi oferită și primită doar în prezent.

Când Domnul Înviat li Se arată pentru prima dată apostolilor cu trupul Său glorios, El percepe tulburarea lor: „De ce v-ați tulburat și de ce se ridică aceste gânduri în inima voastră? Priviți mâinile și picioarele Mele, căci sunt Eu Însumi ”

(Lc 24,38-39). Evenimentele trăite în zilele precedente intră în conflict cu ceea ce văd acum; scandalul Pătimirii apasă încă greu asupra inimilor lor; dacă Cel care stă înaintea lor este cu adevărat Isus, atunci viitorul se deschide brusc... Sunt atâtea emoții, încât Domnul trebuie să-i readucă la prezent printr-o întrebare simplă și familiară: „Aveți aici ceva de mâncare?” (Lc 24,41).

Isus reia o scenă trăită de atâtea ori, când ședeau împreună la masă, iar acest gest îi scoate pe ucenici din confuzie. În mod asemănător, străduința de a-i sluji concret pe ceilalți și de a împlini cu grijă și iubire îndatoririle vieții obișnuite, abandonând în Dumnezeu acele probleme care ne depășesc controlul, este calea cea mai obișnuită de a evita încurcătura și de a deveni tot mai mult „simplici ca porumbeii” (Mt 10,16).

Citind Evangheliile, putem constata că ne aflăm uneori departe de credința celor simpli: credința oamenilor care, poate fără o cunoaștere aprofundată a Legii, au primit cu bucurie mesajul lui Isus. Această primire simplă a Cuvântului Domnului poate contrasta cu dificultatea noastră de a ne abandona în El. Uneori, credința noastră seamănă mai degrabă cu credința celor complicați.

Și totuși, Dumnezeu nu încetează să ne invite, în fiecare clipă, să redobândim armonia pierdută, acea simplitate care este „ca sarea desăvârșirii”[8]. Trebuie să vedem limpede drumul de întoarcere spre paradis. Pe calea simplității, ne vom ridica deasupra problemelor cu ușurința care izvorăște din iubire: purtați de har, vom putea contempla realitatea cu ochii lui Dumnezeu.

[1] Sfântul Augustin, Discurs 85, 5.6.

[2] Cfr. *Qoh* 6,12, *Mt* 6,25-34.

[3] Liturghierul Roman, Vinerea Mare, Rugăciunea universală

[4] Card. Joseph Ratzinger, *Via Crucis*, 2005, stațiunea 1.

[5] Sfântul Josemaría, *Drum*, nr. 91.

[6] Cf. Cuadernos 3, p.149 (AGP, biblioteca, P07).

[7] *Drum*, nr. 253.

[8] *Drum*, nr. 305.

Juan Narbona

.....